

Els tribunals deturen iniciatives fonamentals del govern valencià

Batalles amb toga

Les derrotes constants davant la sala de contenciós administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana animen l'oposició del PP i demostren les mancances legislatives i els errors de les actuacions de la Generalitat valenciana, en mans del PSOE.

Dues en menys de deu dies. La setmana passada, la sala de contenciós administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV) feia pública la sentència per la qual anul·lava la regulació sobre les cèdules d'habilitat, aprovades pel Consell de la Generalitat valenciana en 1989. El tribunal donava la raó a la part recurrent, l'Ajuntament de València. Deu dies abans també li l'havia donada en un altre procés contra una altra decisió del Consell de la Generalitat, relativa a l'adscripció dels funcionaris de les antigues Cambres Agràries.

Aquests dos casos, poc espectaculars per ells mateixos, s'han unit a altres de molt més sonats, com ara el del solar dels Jesuïtes o el del teatre romà de Sagunt que també ha tingut el Consell com a part derrotada. En tots ells i en alguns més, també de gran relleu social, com el de les oposicions a l'Ensenyament Mitjà, el Parc Natural de l'Albufera o el Port esportiu de l'Albufereta d'Alacant, la sala de contenciós administratiu que presideix José Díaz s'ha convertit en allò que alguns mitjans de comunicació de la ciutat de València anomenen la "bèstia negra" del Consell. El govern autonòmic mateix, mitjançant el seu portaveu, Emèrit Bono, conseller d'Administració Pública, afirmava que els magistrats entren poques vegades en el fons de les qüestions i pequen d'excessiu formalisme.

Malgrat els intents dels magistrats de negar la idea d'una batalla política, el fet és que les seues decisions han evidenciat moltes deficiències en les actuacions del Consell i el seu gabinet jurídic i han donat ales a l'oposició del Partit Popular que, des de les institucions que controla, com l'Ajuntament de València, ja anuncia la interposició de nous recursos.

UN TRIBUNAL MÚLTIPLE

La història del TSJCV és similar a la

Les sales del TSJCV s'han convertit en camp de batalla per al Consell de la Generalitat i l'oposició.

RAFA GIL

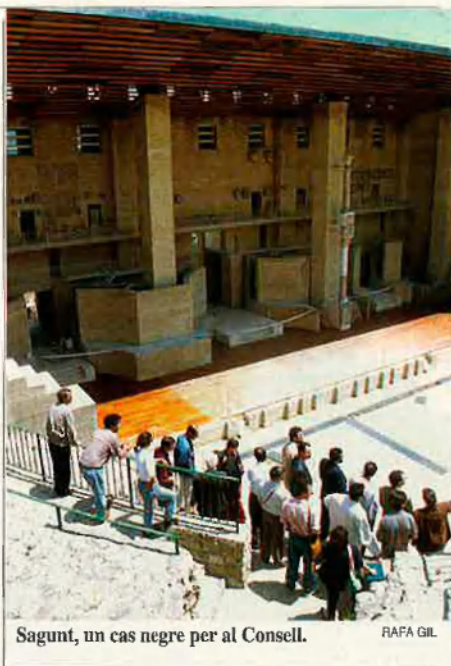

El solar dels Jesuïtes, un cas perdut per la Generalitat valenciana que va oblidar presentar un informe sobre la necessitat de sòl escolar.

RAFA GIL

d'altres tribunals superiors de les comunitats autònomes. Des que entra en vigor la llei orgànica del Poder Judicial, en 1985, hi havia previst que aquests tribunals superiors substituïren les antigues audiències territorials. El de la Comunitat Valenciana entrava en funcionament el 23 de maig del 89. La seua estructura està dividida en tres sales: la de civil i penal, la de social i la de contencions administratiu. Tots els magistrats, presidits per Juan José Marf-Castelló vénen de la carrera judicial. Només dos d'ells, Juan Montero i Juan Climent, adscrits a la sala de civil i penal, foren triats pel Consell General del Poder Judicial a proposta de les Corts valencianes.

La sala de contencions administratiu, encarregada dels casos que afecten les decisions de les administracions, ja siguen autonòmiques o locals, o l'estatal al País Valencià, té setze magistrats que pertanyen a tres seccions. Les tres associacions professionals existents a l'estat espanyol: Jueces para la Democràcia, Asociación Profesional de la Magistratura i Asociación Francisco de Vitoria, hi tenen representants. El seu president, José Díaz hi arribà per rigorós torn d'antiguitat. Discret, proporciona a la premsa tot el material necessari per a elaborar informacions, però evita els comentaris. Després de llegir la sentència que afirmava que les obres del teatre romà de Sagunt, realitzades per la Conselleria de Cultura, no estaven d'acord amb la llei de patrimoni i, per tant, eren il·legals, hagué de fer una excepció. Gairebé retingut per la toga pels nombrosos periodistes que esperaven aquesta decisió sobre un dels projectes emblemàtics de la política cultural del Consell, va transigir amb alguns comentaris limitats a

Sagunt, un cas negre per al Consell.

RAFA GIL

les qüestions tècniques. Com en altres casos especialment delicats, José Díaz havia convocat els magistrats de les tres sales per tal de deliberar la decisió: hi hagué unanimitat total. El recurs va ser guanyat pel recurrent, l'advocat Marco Molines, antic diputat del PP, que actuava de manera particular.

Els magistrats de la sala de contencions insisteixen a assegurar que el seu treball és asèptic, ajustat únicament a allò que diu la llei, i destaquen que, malgrat el que puga semblar a l'opinió pública, la quantitat de recursos desestimats contra la Generalitat és més del 70%. El cas de Sagunt pot donar algunes claus als motius de les derrotes constants del Consell.

L'endemà que es fera pública la sentència, el conseller de cultura, Andreu López, aclaria que la llei de patrimoni havia estat aprovada en època de grans tensions i això n'afectava la redacció. En efecte, la llei, aprovada per majoria socialista és escrita de manera equívoca per tal d'apaivagar la forta oposició conservadora que despertà, tot i que, com hem dit, el PSOE tenia majoria absoluta. El confús redactat final, però, prohibeix les reconstruccions, justament allò que han fet al teatre de Sagunt. La victòria de Molines semblava evident. Però encara n'hi hagué més, la Conselleria de Cultura no va aportar els informes favorables a l'elaboració de l'obra que tenia en el seu poder quan li foren demanats.

Lleis redactades pels socialistes que es giren en contra seua i actuacions poc eficaces poden resumir els motius d'aquest seguit de derrotes. Els casos més emblemàtics en donen fe.

La sala de contencions fou també la que donà la raó al grup ultradretà d'estudiants, (AU), disgustats que la Universitat de

En la declaració de parc natural de l'Albufera, no es va consultar el Consell d'estat.

RAFA GIL

L'Ajuntament de València recorrerà la declaració del barri del Cabanyal com a zona d'interès històric contra el Consell, esperonat per altres èxits anteriors.

RAFA GIL

València anomenara català la llengua dels valencians. L'argumentació de la sala venia, una volta més, d'un text legal aprovat per majoria socialista, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat valenciana que anomena la llengua "valencià" sense fer cap referència al català. En una altra sentència sobre la llengua, aquesta sala ha anul·lat l'acord de l'Ajuntament de Benifaió que s'inventà unes estranyes normes per a escriure el "valencià", però no va ser el Consell qui interposà el recurs, sinó una entitat privada, el Partit Valencià Nacionalista.

Si en el cas de la llengua a la Universitat la raó era un estatut que no s'atreveix a parlar clar, en molts altres és la falta de tràmits o d'informes preceptius el que causa la derrota del Consell. És el que va passar amb l'anomenat Solar dels Jesuïtes a València. Mentre l'Ajuntament, governat pels populars i els regionalistes d'UV insistia a dir que la zona havia de ser apta per a edificar-hi, alineant-se de manera gens discreta amb els propietaris, la Conselleria d'Obres Públiques afirmava que havia de quedar com a reserva d'ús escolar. El tribunal tornà a dictaminar en favor de l'Ajuntament. Entre altres raons esgrimides, destacava el fet que el Consell no havia justificat la necessitat

de més sòl escolar a la ciutat de València amb cap informe. El costum d'actuar sense realitzar informes o sense avisar les persones o les instàncies que la llei considera implicades en cada cas ha tombat molts projectes punta del Consell que ha hagut de repetir per això molts processos, amb la consegüent pèrdua de temps.

Un dels casos més representatius és el del port de l'Albufera d'Alacant, a la construcció del qual s'oposaven la Conselleria d'Obres Públiques i la de Medi Ambient. Els propietaris de la concessió van guanyar el recurs, una volta més, davant la sala de contencions administratiu. Segons que estimava la sentència, que donava la raó als promotors, aquests havien quedat en indefensió quan la Generalitat va decidir de no atorgar-los una audiència i, a més, els fou exigit un requisit previst en una llei aprovada després d'haver començat el cas i, per tant, no aplicable. Els exemples són molts: quan el Consell aprovà el decret que reconeixia la qualitat de parc natural a la zona de l'Albufera oblidà l'informe preceptiu favorable del Consell d'Estat. Les associacions d'agricultors que s'hi oposaven aprofitaren aquest detall per a retardar uns quants mesos l'entrada en vigor del decret, ja que el

Consell hagué de demanar l'informe.

L'alarma ja ha sonat. Les corts s'apressaran ben aviat a nomenar el Consell Jurídic Assessor de la Comunitat Valenciana, òrgan que, tal com preveu la llei, pot substituir el Consell d'Estat. Per altra banda, un gabinet privat d'advocats ha estat contractat perquè defensi els interessos de la Generalitat en el cas del teatre romà de Sagunt, on es juga una bona part del prestigi del govern valencià. Aquest fet no fa sinó evidenciar la poca confiança que els serveis jurídics de la institució, dirigits per Fernando Raya, el funcionari millor pagat de l'administració autonòmica, amb un sou anual de més de deu milions de pessetes, desporten entre els responsables del Consell.

Amb aquesta situació, doncs, no resulta estrany que l'Ajuntament de València ja haja anunciat que recorrerà contra l'ordre del Consell que qualifica de zones d'interès històric els barris de la Ciutat Vella i el Cabanyal perquè els troba contraris al precepte de l'autonomia municipal. Només és qüestió de trobar l'error en el procediment seguit. Les apostes, en massa, li donen totes les de guanyar.

Jordi Sebastià